

Народное творчество

Вибрані

Народное творчество (Фольклор)
Леся Українка
Вибрані

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=21115262

Содержание

Життя і філософські думки пінгвіна	4
1	5
2	7
Німфи	9
Кінець ознакомительного фрагмента.	11

Леся Українка

Вибрані переклади

Життя і філософські думки пінгвіна

— Чи шукати щастя? — спитала я в Зайця.

— Шукайте, але бійтесь!... — одказав він мені.

Безіменна Птиця

П'єр-Жюль Етцель

1

Коли б я не родився саме ополудні (опівдні), під промінням палкого сонця, дякуючи котрому я й проклюнувся і котре б то я можу вважати за свою матір, стільки ж, як і Пінгвінку, що залишила на піску яйце (дуже міцне), котре я повинен був пробити, з'являючись на світ... і коли б я до того міг жартувати, говорячи про такі поважні речі, то я б сказав, що родився під нещасною зіздуоу.

Але родившись, — як я тільки що сказав вам, — при ясному сонці, і коли, звичайно, не було ні щасливих, ні нещасних зорь, я можу тільки сказати, що родився в нещасливий день, — і докажу сее. Коли мені вдалося нарешті визволитись із шкаралупки, в котрій я був ув'язнений досить довгий час, і де мені — запевняю вас — було страшенно тісно, я більше як годину не міг опам'ятатись від всього, що зо мною сталося.

Я мушу признатись, що в народженні єсть щось таке нове і несподіване, що хоч би у вас на той час було в сто раз більше сміливості, ніж буває звичайно при таких обставинах, то й то б ви потім дуже неясно пам'ятали про ту хвилину.

«Оце! — подумав я, як тільки опам'ятався. — Хто б сказав мені за чверть години перше, коли я сидів, скорчившись в цій бридкій шкарлупці, без всякої спроможності поворухнутись, що зробившись занадто великим для яйця, я дійду до

того, що мені буде де-небудь занадто просторо?» Я признаюся, що я відвертий, і для того скажу, що мене скоріш здивувало, ніж зрадувало видовище, котре з'явилося перед моїми очима, коли я вперше одкрив їх; одну хвилину, бачачи над собою небесне склепіння, я подумав, що перейшов тільки з нескінченно маленького в нескінченно велике яйце. Признаюся теж, що мене далеко не врадувало до нестями моє з'явлення на світ, хоча в першу хвилину я був певний, що все, що я бачу, належить до мене і що земля, певно, ніколи не мала іншої признаки, як носить мене і моє яйце. Простіть бідному Пінгвінові сю гордість, котрої він потім досить позбувся. Коли я догадався, до чого можуть служити очі, котрі у мене мались, себто, коли я уважно обдивився навкруги себе, то побачив, що сиджу в так званій, як я дізнавсь пізніше, розщелині скелі, недалеко від моря, — і один однісінький.

Отож, скелі і море, каміння і вода, безкрайї виднокруг, незміренна просторінь і посеред того всього — я сам, як атом, — от що я побачив найперше.

Найбільш вразила мене величинь того, що я бачив, і я зараз же подумав: нащо світ такий великий?

Скільки раз з того часу доводилось мені, — та й ще скільки раз доведеться повторять (проказувати?) се питання, — перше, що прийшло мені в голову.

Та й справді, нащо світ такий великий?

Хіба ж маленький, зовсім маленький світик, де було б місце тільки для друзів і тих, котрі люблять один одного, хіба ж він не був би в сто раз краще сеї величезної безодні, де все губиться, де є місце не тільки для створіннів, ненавидячих одне одного, але для цілих племен, котрі б'ються між собою, грабують, забивають і навіть їдять один одного; для немилосердних, ворогуючих одна на одну пород, для різних бажаннів, незгодних між собою пристрастів, і що гірше всього, для звірів, котрі, після того, як вони дихали одним повітрям, бачили один місяць, одно сонце і одні зорі, мусять умирати найдурнішим способом, навіть не знаючи про існування один одного.

Питаю вас усіх, Пінгвінів, читаючих моє оповідання: Пінгвіни, друзі мої любі, хіба маленька земля, на котрій була б маленька гора, не дуже висока, укрита свіжим маленьким ліском з густим ярим зеленим листям, і прехорошими квітками, і добрими овочами, славою і гордістю гілля, на котрому вони ростуть, з дюжиною або двома прехороших кубелечків, заселених добрими, веселими та чепурними Птиця-

ми, що блищали б красою та здоров'ям, а не такими нещасливими Пінгвінами, як ми з вами, — кубелечків, на дні котрих лежало б скільки яєчок, котрі тепло та любо висиджували б; хіба така земля, питаю я вас, не була б до мислі всім і кождому? Хто, скажіть на милість, хто міг би повстати проти сеї маленької землі, сього маленького лісу, сих прехороших дерев, сих надзвичайних птиць, люблячих одна одну, зв'язаних між собою тісною дружною — ну хто ж?

Вже, звісно, не я, пишучий сі щілки, — або, може, ви, читаючі їх? Але коли так, я, не вважаючи ні на що, одказав би вам: «Ідіте ви к дідьку, ви мене одурили; ви навіть не Пінгвін; закрийте сю книжку, і посварімося».

Але прости мене, друже чительнику, прости; звичай жити самотнім зробив мене воркуном, навіть нечемним, я (забуваюсь) і забуваю, що ніхто не смів (забывається) перед вами, можний чительнику!

Німфи

І. С. Тургенев

Я стояв перед гарним узгір'ям, що розкинулось півколом; молодий зелений гай укривав його зверху до низу.

Прозоро синіло над нами південне небо; сонце грало промінням з високості; далі, прикриті травою, гомоніли прудкі джерела.

І згадалось мені давнє оповідання про те, як першого року по різдві Христовім один грецький корабель плів по Егейському морю.

Час був південний... Тиха стояла година. Аж ось в високо-стях, над головою керманича, хтось виразно промовив: «Як будеш плисти біля острова, голосно поклични: «Умер величний **Пан!**»

Керманич здивувався... злякався. Але як тільки човен полетів повз острів, він послухався, він покликнув:

— Умер! умер величний **Пан!**

І в ту хвилину, на відповідь тому гуканню, по цілому березі (а острів був безлюдний) знялось голосне ридання, сто-гін, жалібне проквіляння: «Умер! умер величний **Пан!**»

Мені згадалось те оповідання... І дивна думка завитала до

мене: «Що, якби й я гукнув ті слова?»

Але посеред тої радісної розкоші, що мене оточала, я не міг думати про смерть — і що мав сили гукнув:

— Воскрес! воскрес величний **Пан**!

І в ту ж мить, — о диво! — на відповідь моєму поклику, по всьому широкому півколу зелених гір, залунав одностайний раптовий сміх, знявся радісний гомін і плескіт. «Він воскрес! **Пан** воскрес!» — гомоніли молоді голоси.

Все там, передо мною, зненацька засміялось ясніше сонця високого, жвавніше струмочків, що бриніли під травою. Почулась легка, поспішна хода, крізь зелену гущавину замигтіла мармурова біль хвилястих тунік, жива барва нагих тіл... То німфи, німфи, дріади, вакханки збігали з верхів'їв у долину...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.